

mindén”, és ahogy elhagytam a temetőt, nem szálltam hintóba, hanem könnyű lélekkel erőteljes madeleine-illatot árasztva magamból gyalog indultam el hazafelé.

Utam itt kezdődik és művem ugyanitt ér véget, melyet abból a megfontolásból nem folytatok, hogy ez már nem én rólam szólna, s ami nem én rólam szól, az bizonyára – velem együtt – untatná a kedves Olvasót.

Arra a végső kérdésre pedig, hogy kigyógyultam-e végérvényesen az úri divatos nyavalyából, az Ambivalenciából, arra biztos választ tudok adni: igen is, meg nem is.

(Ferdítette: ÖRDÖG OTTÓ)

